

مطالعه تأثیر امتیاز میزبانی بر عملکرد کشورهای میزبان

بهمن عسگری^۱، حسین عیدی^۲، علی ضیایی^۳

۱- کارشناسی ارشد مدیریت ورزشی، دانشگاه خوارزمی

۲- استادیار مدیریت ورزشی، دانشگاه رازی*

۳- کارشناسی ارشد مدیریت ورزشی دانشگاه خوارزمی

تاریخ دریافت: ۹۱/۱۱/۱۹

تاریخ پذیرش: ۹۲/۰۸/۲۱

چکیده

هدف از انجام این پژوهش، بررسی تأثیر امتیاز میزبانی بر عملکرد کشورهای میزبان رویدادهای ورزشی قاره‌ای بود. جامعه آماری پژوهش شامل تمام کشورهای میزبان رقابت‌های چندرشته‌ای ورزشی قاره‌ای بود. عملکرد تمام کشورهایی که میزبان بودند (۴۲ کشور) به‌مثابه نمونه آماری در نظر گرفته شد. یافته‌ها نشان داد که تفاوت معناداری بین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلا در شرایط میزبانی با شرایط غیرمیزبانی (سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلای کشور میزبان در دوره‌های قبل و بعد) در هر سه رویداد چندرشته‌ای ورزشی قاره‌ای وجود داشت.

واژگان کلیدی: میزبانی، مدال طلا، بازی‌های آسیایی، بازی‌های قاره‌ای

Email: h.eydi@razi.ac.ir

*نویسنده مسئول :

مقدمه

رویدادهای متعددی در رشته‌های مختلف و در سراسر جهان برگزار می‌شود که طرفداران بی‌شماری را به سوی خود جذب کرده‌اند. با این حال، رویداد المپیک بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان است که بسیاری از مردم جهان توجه ویژه‌ای به بازی‌های آن دارند؛ برای مثال، طی بازی‌های المپیک ۱۹۹۶ آتلانتا که به مناسبت صدمین سالگرد بازی‌های المپیک برگزار شد، حدود ۳/۵ میلیارد بیننده طی ۱۶ روز، بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان را مشاهده کردند (سجادی، ۱۹۹۸). بازی‌های المپیک تابستانی و زمستانی به وسیله کمیته بین‌المللی المپیک سازماندهی و برگزار می‌شوند. با این حال، شوره‌های قاره‌های المپیک؛ یعنی شورای المپیک آسیا^۱، انجمن کمیته‌های ملی المپیک آفریقا^۲ و سازمان ورزشی پان امریکن^۳ به تقلید از کمیته بین‌المللی المپیک و برای توسعه و برگزاری ورزش‌های سنتی قاره‌ای، اقدام به برگزاری رویدادهای چندرشته‌ای در سطح قاره کرده‌اند. رویدادهای ورزشی چندرشته‌ای قاره‌ای فقط در سه قاره آسیا، آمریکا و آفریقا برگزار می‌شوند و دو قاره اروپا و اقیانوسیه هنوز اقدام به برگزاری رویداد قاره‌ای نکرده‌اند. این رویدادهای قاره‌ای هر چهار سال یکبار و در فاصله بین دو المپیک به میزبانی یکی از شهرهای نامزد بازی‌ها برگزار می‌شوند. حق میزبانی رویدادهای بزرگ ورزشی بعد از رقابت بین نامزدهای درخواست‌کننده میزبانی رویداد تعیین می‌گردد. بر این اساس، ابتدا شهرهای نامزد برگزاری بازی‌ها درخواست خود را برای شورای المپیک قاره‌ای ارسال می‌نمایند و این کمیته در یک چرخه چندمرحله‌ای رأی‌گیری، کشور میزبان را انتخاب می‌کند. پژوهشگران مختلفی مانند مسترمن^۴ (۲۰۰۴)، کاسیماتی و داوسون^۵ (۲۰۰۹)، کاوتسوس و سیمانسکی^۶ (۲۰۱۰)، واترز و لاول^۷ (۲۰۰۲) و کاره، مویر، بلانگر و پوتنام^۸ (۲۰۰۶) به بررسی مزیت‌های مختلف میزبانی و برگزاری رویدادهای بزرگ ورزشی از جمله جنبه‌های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، زیست‌محیطی، گردشگری و روانی برای شهرهای میزبان پرداخته‌اند. علاوه بر تأثیرات رویدادهای ورزشی بر شهر میزبان، برگزاری این رویدادها منجر به عملکرد بالاتر کشور میزبان از لحاظ تعداد مدال نیز می‌گردد؛ به طوری که در رویدادهای

-
1. OCA
 2. ANOCA
 3. PASO
 4. Masterman
 5. Kasimati, Dawson
 6. Kavetsos, Szymanski
 7. Waters, Lovell
 8. Carre, Muir, Belanger, Putnam

تک‌رشته‌ای، به عملکرد بالاتر تحت شرایط میزبانی اشاره شده است؛ به‌طورمثال، مک ایوان، جینیس و بری^۱ (۲۰۱۲) در پژوهشی به بررسی تأثیر بازی‌های خانگی و دور از خانه در لیگ حرفه‌ای هاکی کانادا بر برد و باخت تیم‌ها پرداختند و گزارش کردند که یکی از مزیت‌های بازی‌های خانگی، شکست فوری^۲ شوت در هنگامی است که یک تیم برای فرار از شکست نیاز به امتیاز دارد. درمقابل، یکی از مضرات آن، پیروزی فوری^۳ شوت هنگامی است که یک تیم در حال شوت‌زدن برای برنده‌شدن است. ورجین و سوسیک^۴ (۱۹۹۹) اظهار کردند که تیم‌های فوتبال لیگ آمریکا^۵ ۵۸٪ از بازی‌های خانگی خود را می‌برند. همچنین، این بازی‌ها منجر به افزایش توجه عمومی در سطح ملی می‌شوند.

شیبلی و بینگهام^۶ (۲۰۰۸) به بررسی مزیت میزبانی و پیش‌بینی عملکرد چین در بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ بر مبنای عملکرد این کشور در کسب مدال طلا در بازی‌های المپیک گذشته پرداختند. ترکیب تحلیل رگرسیون و تأثیر مزیت میزبانی این کشور نشان داد که چین ۴۶ مدال طلا و رتبه اول را در بازی‌های ۲۰۰۸ کسب خواهد کرد. توجه این پیش‌بینی نیز بر مبنای وجود مزیت رقابتی قوی ورزشی در چین، افزایش سهم بازار کسب مدال در رشته‌های مدال‌آور، هدف‌گذاری در رشته‌های دارای پتانسیل کسب مدال و عملکرد موفق این کشور در دوره‌های گذشته و به‌علاوه، استفاده از امتیازات میزبانی این بازی‌ها بوده است.

نوئل، بالمار و ویلیامز^۷ (۲۰۰۲) با بررسی تأثیر متغیرهای شلوغی جمعیت و تجربه بر روی تصمیمات داوری نتیجه گرفتند که داوران در حالت شلوغی جمعیت، تعداد خطای کمتری (۱/۱۵/۵) را برای تیم میزبان نسبت به حالت سکوت گرفته‌اند؛ به‌همین جهت، تماشاچیان به‌عنوان یکی از نکات مثبت میزبانی می‌توانند بر عملکرد داوری به‌نفع تیم میزبان و به‌دنبال آن، تأثیر بر نتیجه تأثیرگذار باشند. همچنین، سانچز، گارسیا، کالوو، لئو، پولارد و گومز^۸ (۲۰۰۹) با تحلیل امتیاز میزبانی در دو لیگ سطح بالای فوتبال اسپانیا، امتیاز میزبانی را در بخش اول^۹ و دوم^{۱۰} به ترتیب ۶۶/۳ و ۶۵/۶ گزارش کردند و تفاوت معناداری بین امتیاز میزبانی این دو لیگ

-
1. McEwan, Ginis , Bray
 2. Loss-Imminent
 3. Win-Imminent
 4. Vergin, Sosic
 5. NFL
 6. Shibli, Bingham
 7. Nevill, Balmer, Williams
 8. Sanches, Garsia, Leo, Pollard, Gomez
 9. First Division
 10. Second Division

مشاهده نشد. همچنین نتایج نشان داد که امتیاز میزبانی، کاهش معناداری بعد از معرفی سیستم سه امتیازی داشته است. گلدمن^۱ (۲۰۰۹) با بررسی امتیاز میزبانی در لیگ حرفه‌ای هاکی آمریکا نشان داد که تفاوت معناداری بین بردها در بازی‌های داخل و خارج از خانه وجود دارد. همچنین، پناس و بالستروس^۲ (۲۰۱۱) با انجام مطالعه‌ای با عنوان نقش مکان مسابقه و کیفیت تیم روی نیمرخ عملکردی بازیکنان لیگ حرفه‌ای فوتبال گزارش کردند که تعداد گل‌ها، شوت‌ها، شوت‌های منجر به گل، حملات، پاس‌های موفق، دریبل‌های موفق و غیره در تیم‌های میزبان به صورت معناداری بیشتر از تیم‌های میهمان است.

رهنما، صادقی‌پور و بمبئی‌چی (۲۰۰۶) به مقایسه عملکرد تیم‌های لیگ برتر فوتبال ایران در بازی‌های داخل و خارج از خانه پرداختند و گزارش کردند که تعداد بردها، گل‌های زده و امتیازات کسب‌شده در بازی‌های خانگی به طور معناداری بیشتر از بازی‌های خارج از خانه بوده است. همچنین، به صورت معناداری تعداد باخت‌ها در بازی‌های خارج از خانه، بیشتر از بازی‌های داخل خانه و گل‌های خورده بازی‌های داخل خانه، کمتر از بازی‌های خارج از خانه بوده است. همچنین رهنما، صادقی‌پور، بمبئی‌چی و خیام‌باشی (۲۰۰۶) پدیده مزیت بازی‌های خانگی را در لیگ‌های فوتبال کشورهای آسیایی در عملکرد تیم‌ها مؤثر گزارش کردند و اظهار کردند که بیشترین مزیت بازی‌های خانگی در کشورهای شرق (و جنوب شرق) و غرب (و جنوب غرب) آسیا به ترتیب در کشورهای اندونزی (۳/۶۵٪) و عربستان (۶/۶٪) است.

همچنین طهماسبی، وزینی طاهر، صدق‌پور و حاتمی (۲۰۱۰) با بررسی امتیاز میزبانی در لیگ برتر فوتبال ایران نشان دادند که امتیاز میزبانی در لیگ ایران ۶۱٪ است که با لیگ‌های انگلستان و ترکیه شباهت دارد. همچنین، عواملی مانند شرایط جوی و مسافت، به سود تیم‌های میزبان است. با این حال، گل‌های زده و جمعیت تماشاگران، بر امتیاز میزبانی تأثیری ندارد. از طرف دیگر، نقشبندی، یوسفی و بروجردی (۲۰۱۱) با مقایسه تعادل رقابتی لیگ برتر فوتبال کشورهای آسیایی در فصل ۲۰۱۰-۲۰۰۹ و رده‌بندی آن‌ها در لیگ‌های ۱۹ کشور آسیایی، به این نتایج دست یافتند که پنج لیگی که بیشترین تعادل را دارند، از کشورهای شرق و جنوب شرق آسیا می‌باشند. از طرفی، پنج لیگی که کمترین تعادل را دارند، همگی در میان کشورهای غرب آسیا بودند. در بین کشورهای غرب آسیا، لیگ برتر ایران، بیشترین تعادل و لیگ پاکستان، کمترین تعادل را داشتند. در بین کشورهای شرق آسیا نیز ویتنام، بیشترین تعادل و مالزی، کمترین تعادل را داشتند. دیگر نتایج حاکی از آن است که لیگ‌های فوتبال در

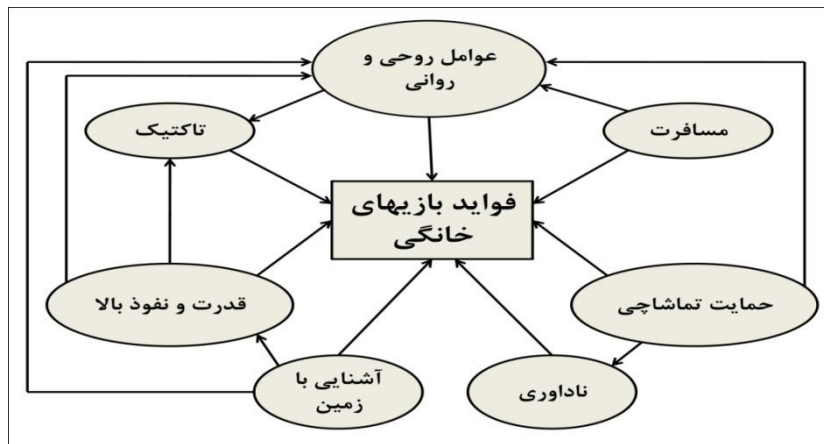
1. Goldman

2. Penas, Ballesteros

کشورهای آسیای شرقی، دارای بیشترین تعادل و در نتیجه، جذابیت بیشتری است؛ بنابراین، وقتی که یک رقابت جذاب تر باشد، تماشاگران بلیط بیشتری می‌خرند، بر روی پخش تلویزیونی سرمایه‌گذاری بیشتری صورت می‌گیرد و حامیان مالی بیشتری جذب می‌شوند. همگی این موارد حاکی از آن است که این عوامل موجب کیفیت بیشتر لیگ‌ها می‌شوند. رسولی، ساعتچیان و الهی (۲۰۱۲) در پژوهشی به بیان وضعیت تعادل رقابتی لیگ حرفه‌ای فوتبال ایران پرداختند. نتایج نشان داد قابل‌پیش‌بینی بودن مسابقات، بر جذب و توسعه هواداران به ورزشگاه مرتبط بوده است؛ به طوری که با افزایش میزان تعادل رقابتی لیگ، از طیف هوادار حاضر در ورزشگاه کاسته است. بدیهی است تعادل رقابتی با ایجاد توازن قدرت در بین تیم‌ها و با به وجود آوردن شرایط عدم اطمینان، منجر به تمایل بیشتر هواداران به تماشای مسابقات می‌گردد؛ اما با وجود این که کاهش تعادل رقابتی بین تیم‌های لیگ، نشانی از توازن قدرت تیم‌ها و در نتیجه، جذاب‌تر شدن مسابقات است، این شاخص به تنهایی نمی‌تواند تأثیرگذار باشد به طوری که الهی و همکاران (۲۰۱۱) در کنار وجود تعادل در لیگ، عواملی مانند وجود بازیکنان و مربیان مطرح، کیفیت مسابقات، استادیوم‌های مناسب، خدمات جانبی ارائه شده به هواداران، زمان بندی برگزاری مسابقات و کانون‌های هواداران را از عوامل مؤثر بر جذب هواداران به ورزشگاه عنوان نمودند.

با این حال، بری و مارتین^۱ (۲۰۰۳) با پژوهش روی ۵۲ ورزشکار اسکی‌باز نشان دادند که هیچ تفاوت معناداری بین عملکرد مشاهده شده ورزشکاران انفرادی در رقابت‌های داخل و خارج از خانه وجود ندارد. پولارد و پولارد^۲ (۲۰۰۵) به بررسی دلایل عملکرد بالاتر تحت شرایط میزبانی (شکل ۱) اشاره کرده و مدلی را در خصوص پدیده مزیت بازی‌های خانگی ترسیم نموده‌اند.

1. Bray, Martin
2. Pollard & Pollard

شکل ۱. مدل عوامل تأثیرگذار بر عملکرد بالاتر کشورها در شرایط میزبانی

علی‌رغم وجود مطالعات در زمینه عملکرد بالاتر کشورها در رویدادهای تک‌رشته‌ای، پژوهشی وجود ندارد که به بررسی تأثیر میزبانی در بازی‌های چندورزشی قاره‌ای پرداخته باشد. با این حال، پژوهش‌هایی به صورت محدود و توصیفی به بررسی امتیاز میزبانی در بازی‌های المپیک پرداخته‌اند. بالمر، نویل و ویلیامز (۲۰۰۳) امتیاز میزبانی را در ۵ رشته ورزشی دوومیدانی، وزنه‌برداری (عمدتاً با قضاوت عینی)^۱، بوکس، ژیمناستیک (عمدتاً با قضاوت ذهنی)^۲ و ورزش‌های تیمی (درگیر با تصمیمات ذهنی)^۳ در المپیک ۱۸۹۶ تا ۱۹۹۶ مورد بررسی قرار دادند. نتایج نشان داد که امتیاز میزبانی بالایی برای نتایج رشته‌های بوکس، ژیمناستیک و ورزش‌های تیمی (که بر مبنای تصمیمات ذهنی داوران بودند) در شرایط میزبانی وجود دارد و این امتیاز برای شرایط غیرمیزبانی وجود نداشت. این موضوع نشان می‌دهد که داوران با توجه به شلوغی و ازدحام تماشاچیان، امتیازات نسبتاً بالاتری را برای ورزشکاران کشور میزبان بازی‌های المپیک در نظر گرفته‌اند. با این حال همان‌گونه که مشاهده می‌شود، در این پژوهش تنها به امتیاز میزبانی در چند رشته ورزشی اشاره شده است و بیشتر تأکید بر شناسایی علت عملکرد بالاتر کشورهای میزبان دارد. کلارک^۴ (۲۰۰۵) نیز به بررسی تفاوت عملکرد کشورهای میزبان در بازی‌های تابستانی المپیک در مقایسه با دوره قبل و بعد پرداخته است و اشاره کرده است که درصد مدال‌های کسب‌شده در شرایط میزبانی، بالاتر از شرایط

1. Predominantly Objectively Judged
2. Predominantly Subjectively Judged
3. Involving Subjective Decisions
4. Clarke

غیرمیزبانی (دوره قبل و بعد بازی‌های تابستانی المپیک) بوده است. با این حال، در این پژوهش نیز تحلیل استنباطی درمورد وجود تفاوت معنادار در این زمینه انجام نگرفته است و تنها بر یافته‌های توصیفی تأکید شده است.

بررسی ادبیات موضوع و اشاره به پژوهش‌های مختلف نشان داد که احتمالاً پژوهشی که به مقایسه عملکرد کاروان‌های ورزشی کشورهای میزبان نسبت به عملکرد در شرایط غیرمیزبانی در رویدادهای ورزشی چندرشته‌ای، آن هم در سطح قاره‌ای پرداخته باشد وجود ندارد. تنها مطالعاتی که انجام شده است، به صورت جزئی به چند رشته ورزشی و یا به صورت توصیفی و آن هم در بازی‌های المپیک انجام گرفته‌اند. با این حال، روشی که کلارک (۲۰۰۵) برای مقایسه عملکرد کشورهای میزبان نسبت به دوره‌های قبلی و بعدی به کار برده است، بسیار منطقی به نظر می‌رسد؛ زیرا مقایسه عملکرد با دوره‌های قبلی، کمتر از متغیرهای مداخله‌گر از جمله متغیرهای سیاسی، اقتصادی و غیره تأثیر می‌پذیرد؛ به همین دلیل، در این پژوهش نیز از مقایسه عملکرد کشورهای میزبان با دوره‌های قبلی و بعدی استفاده شده است. در مجموع، این پژوهش به دنبال پاسخ به این سؤال است که آیا عملکرد کشورها در رویدادهای چندورزشی قاره‌ای در شرایط میزبانی بالاتر است یا خیر؟

روش شناسی

این پژوهش، توصیفی و از نوع مقایسه‌ای است. جامعه آماری شامل تمام رقابت‌های چندورزشی قاره‌ای است که توسط شوراهای قاره‌ای کمیته بین‌المللی المپیک برگزار می‌شود و شامل بازی‌های آسیایی، قاره‌ای آمریکا و قاره‌ای آفریقا هستند. عملکرد تمام کشورهایی که در این رویدادها میزبان بوده‌اند (۴۲ کشور)، به مثابه نمونه آماری در نظر گرفته شده است (۱۶ نمونه در بازی‌های آسیایی، ۱۶ نمونه در بازی‌های قاره‌ای آمریکا و ۱۰ نمونه در بازی‌های قاره‌ای آفریقا). اطلاعات مربوط به هر یک از رویدادها از طریق کتاب‌ها، مقالات، پایان‌نامه‌ها و سایت‌های مرتبط با این بازی‌ها جمع‌آوری شد. برای بررسی عملکرد کشورها، معمولاً از مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا استفاده می‌شود؛ اما با توجه به این که تعداد مدال‌های توزیع شده در هر دوره متفاوت بوده است، از سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلا استفاده شد؛ به طور مثال، سهم نسبی مجموع مدال کسب شده توسط میزبان با استفاده از فرمول زیر محاسبه شد و برای تعیین سهم نسبی تعداد مدال طلای کسب شده توسط میزبان از فرمول مشابه استفاده شد.

مجموع مدال‌های توزیع شده / مجموع مدال‌های کسب شده توسط میزبان سهم نسبی مجموع مدال کسب شده توسط میزبان

همچنین، برای مقایسه عملکرد در شرایط میزبانی و غیرمیزبانی، این سهم نسبی مجموع مدال کسب شده (یا مدال طلای کسب شده) توسط میزبان با سهم نسبی مجموع مدال کسب شده (یا مدال طلای کسب شده) توسط کشور مربوطه در دوره‌های قبل و بعد که این کشور میزبان نبوده است، مورد مقایسه قرار گرفت. با این حال، در اولین و آخرین دوره هر رویداد، به ترتیب امکان مقایسه با رویداد قبلی و بعدی وجود نداشت و به همین دلیل این موارد در تجزیه و تحلیل مورد بررسی قرار نگرفت. همچنین، برخی کشورها در برخی از دوره‌های قبلی و بعدی به دلایلی از جمله تحریم حضور نداشته‌اند و به همین دلیل به رویداد قبل تر مراجعه شده است. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از آمار توصیفی و استنباطی (آزمون‌های کلموگروف - اسمیرنوف و ویلکاکسون) در سطح معناداری $P \leq 0/05$ استفاده شد.

نتایج

در جدول ۱، اطلاعات کشورهای میزبان و مجموع مدال‌ها و مدال‌های طلای کسب شده به تفکیک آورده شده است.

جدول ۱- کشورهای میزبان و مجموع مدال‌های کسب شده در رویدادهای قاره‌ای

بازی‌های قاره‌ای	سال	کشور میزبان	دوره قبل میزبانی		دوره میزبانی		دوره بعد میزبانی	
			مدال طلای	مجموع مدال	مدال طلای	مجموع مدال	مدال طلای	مجموع مدال
	۱۹۵۱	هند	-	-	۱۵	۵۱	۵	۱۷
	۱۹۵۴	فیلیپین	۱۹	۵	۱۴	۴۵	۸	۴۸
	۱۹۵۸	ژاپن	۹۸	۳۸	۶۷	۱۳۸	۷۳	۱۵۲
	۱۹۶۲	اندونزی	۶	۰	۱۱	۵۱	۶	۳۳
	۱۹۶۶	تایلند	۱۲	۲	۱۱	۳۷	۹	۳۹
	۱۹۷۰	تایلند	۳۷	۱۱	۹	۳۹	۴	۱۴
	۱۹۷۴	ایران	۲۳	۹	۳۶	۸۱	۴	۱۲
	۱۹۷۸	تایلند	۱۴	۴	۱۱	۴۲	۱	۱۰
	۱۹۸۲	هند	۲۸	۱۱	۱۳	۵۷	۵	۳۷
	۱۹۸۶	کره جنوبی	۹۳	۲۸	۹۳	۲۲۴	۵۴	۱۸۱
	۱۹۹۰	چین	۲۲۲	۹۴	۱۸۳	۳۴۱	۱۲۶	۲۲۶
آسیا	۱۹۹۴	ژاپن	۱۷۴	۳۸	۶۴	۲۱۸	۵۲	۱۸۱
	۱۹۹۸	تایلند	۲۵	۳	۲۴	۹۰	۱۴	۴۳
	۲۰۰۲	کره جنوبی	۱۶۴	۶۵	۹۶	۲۶۰	۵۸	۱۹۲
	۲۰۰۶	قطر	۱۷	۴	۹	۳۲	۴	۱۶
	۲۰۱۰	چین	۳۱۶	۱۶۵	۱۹۹	۴۱۶	-	-
	۱۹۵۱	آرژانتین	-	-	۶۸	۱۵۰	۲۷	۷۳
	۱۹۵۵	مکزیک	۴۰	۴	۱۷	۵۸	۶	۲۹
	۱۹۵۹	آمریکا	۱۷۷	۱۸۱	۱۱۵	۲۳۶	۱۰۶	۱۹۹

۲۶	۱۱	۵۲	۱۴	۸	۲۲	برزیل	۱۹۶۳
۸۰	۱۹	۹۲	۱۲	۱۱	۶۴	کانادا	۱۹۶۷
۱۰	۲	۲۸	۵	۱	۸	کلمبیا	۱۹۷۱
۳۸	۳	۶۰	۹	۷	۴۱	مکزیک	۱۹۷۵
۱۵	۲	۲۱	۲	۰	۱۰	پورتوریکو	۱۹۷۹
۲۷	۳	۷۳	۱۲	۱	۹	ونزوئلا	۱۹۸۳
۳۵۲	۱۳۰	۳۶۹	۱۶۸	۱۳۷	۲۸۵	آمریکا	۱۹۸۷
۲۳۸	۱۱۲	۲۶۵	۱۴۰	۷۵	۱۷۵	کوبا	۱۹۹۱
۷۲	۲۵	۱۵۹	۴۰	۱۱	۵۵	آرژانتین	۱۹۹۵
۱۲۷	۲۹	۱۹۶	۶۴	۴۷	۱۷۷	کانادا	۱۹۹۹
۲۹	۶	۴۱	۱۰	۱	۱۰	جمهوری دومینیک	۲۰۰۳
۱۴۱	۴۸	۱۵۷	۵۲	۲۹	۱۲۳	برزیل	۲۰۰۷
-	-	۱۳۳	۴۲	۱۸	۷۳	مکزیک	۲۰۱۱
۴	۰	۵	۱	-	-	کنگو	۱۹۶۵
۴۳	۱۸	۶۳	۱۸	۹	۱۹	نیجریه	۱۹۷۳
۵۹	۱۳	۵۸	۱۶	۴	۲۲	الجزایر	۱۹۷۸
۴۸	۱۳	۶۳	۲۲	۱۱	۲۷	کنیا	۱۹۸۷
۱۵۴	۶۱	۱۹۵	۹۰	۳۱	۷۳	مصر	۱۹۹۱
۲۴	۱	۳۵	۶	۱۸	۲۴	زیمبawe	۱۹۹۵
۱۷۱	۶۳	۱۸۴	۷۱	۶۴	۱۵۴	آفریقای جنوبی	۱۹۹۹
۱۵۹	۵۰	۲۴۰	۸۵	۶۴	۱۲۹	نیجریه	۲۰۰۳
۸۵	۲۲	۲۱۱	۷۱	۳۲	۸۷	الجزایر	۲۰۰۷
-	-	۱۲	۰	۱	۱	موزامبیک	۲۰۱۱

همان‌گونه که در جدول ۲ مشاهده می‌شود، میانگین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در شرایط میزبانی در هر سه رویداد قاره‌ای، بالاتر از دوره‌های قبل و بعد رویداد است که کشورهای میزبان در آن حضور داشته‌اند. با این وجود، این میانگین در بازی‌های آسیایی بیشتر از دو رویداد دیگر است. همچنین با توجه به انحراف استانداردهای مشاهده‌شده، میزان پراکندگی بالایی در سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در هر سه رویداد مشاهده می‌شود.

جدول ۲- توصیف سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در رویدادهای چندرشته‌ای قاره‌ای

معیار	رویداد	دوره	فراوانی	میانگین	انحراف استاندارد
سهم نسبی مجموع مدال‌ها	بازی‌های آسیایی	دوره قبل میزبانی	۱۵	۱۱/۷۳	۱۱/۸۱۷
		دوره میزبانی	۱۶	۱۷/۷۵	۱۰/۹۸۸
	بازی‌های قاره‌ای آمریکا	دوره بعد میزبانی	۱۵	۱۱	۱۰/۹۲۸
		دوره قبل میزبانی	۱۵	۱۱/۰۷	۱۱/۷۷۴
		دوره میزبانی	۱۶	۱۷/۰۶	۱۳/۴۴۴
		دوره بعد میزبانی	۱۵	۱۱/۸۰	۱۱/۶۹۴
	بازی‌های قاره‌ای آفریقا	دوره قبل میزبانی	۹	۱۰/۳۲	۶/۸۳۳
		دوره میزبانی	۱۰	۱۵	۹/۸۰۹
		دوره بعد میزبانی	۹	۱۰/۷۸	۶/۳۲۰
		دوره قبل میزبانی	۱۵	۱۳/۲۷	۱۵/۲۹۵
سهم نسبی تعداد مدال طلا	بازی‌های آسیایی	دوره میزبانی	۱۶	۲۲/۵۰	۱۷/۸۹۲
		دوره بعد میزبانی	۱۵	۱۲/۸۷	۱۶/۷۴۱
	بازی‌های قاره‌ای آمریکا	دوره قبل میزبانی	۱۵	۱۱/۸۷	۱۷/۷۳۶
		دوره میزبانی	۱۶	۱۹/۵۰	۲۱/۶۵۲
		دوره بعد میزبانی	۱۵	۱۳/۶۷	۱۸/۱۸۴
		دوره قبل میزبانی	۹	۱۳/۳۳	۱۰/۷۵۹
	بازی‌های قاره‌ای آفریقا	دوره میزبانی	۱۰	۱۷/۱۰	۱۳/۶۵۸
		دوره بعد میزبانی	۹	۱۰/۷۸	۸/۸۰۰

نتایج جدول ۳ نشان می‌دهد که تفاوت معناداری بین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلا در شرایط میزبانی با شرایط غیرمیزبانی (سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلای کشور میزبان در دوره‌های قبل و بعد) در هر سه رویداد وجود دارد.

جدول ۳- تفاوت سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در شرایط میزبانی در مقایسه با دوره قبل و بعد

معیار	رویداد	Z	سطح معناداری
سهم نسبی مجموع مدال‌ها طلا	مقایسه با دوره قبلی	بازی‌های آسیایی	۳/۱۳۱ -
		بازی‌های قاره‌ای آمریکا	۳/۴۲۰ -
	مقایسه با دوره بعدی	بازی‌های قاره‌ای آفریقا	۲/۵۲۷ -
		بازی‌های آسیایی	۳/۱۹۱ -
		بازی‌های قاره‌ای آمریکا	۳/۴۱۷ -
		بازی‌های قاره‌ای آفریقا	۲/۶۸۰ -
	مقایسه با دوره قبلی	بازی‌های آسیایی	۳/۳۲۵ -
		بازی‌های قاره‌ای آمریکا	۳/۱۸۶ -
		بازی‌های قاره‌ای آفریقا	۱/۹۷۳ -
		بازی‌های آسیایی	۲/۷۸۶ -
مقایسه با دوره بعدی	بازی‌های قاره‌ای آمریکا	۲/۹۳۴ -	
	بازی‌های قاره‌ای آفریقا	۲/۶۶۶ -	

بحث و نتیجه‌گیری

نتایج نشان می‌دهد که میانگین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در شرایط میزبانی در هر سه رویداد چندرشته‌ای قاره‌ای، بالاتر از دوره‌های قبل و بعد رویدادی است که کشورهای میزبان در آن حضور داشته‌اند. این یافته با نتایج پژوهش کلارک (۲۰۰۵) همخوانی دارد. البته در پژوهش کلارک (۲۰۰۵)، سهم نسبی مدال‌ها به صورت جداگانه برای هر کشور در بازی‌های المپیک مورد بررسی قرار گرفته و با شرایط غیرمیزبانی مقایسه شده بود. باین وجود، در این پژوهش به صورت میانگین، سهم نسبی مدال‌های کل کشورهای میزبان با شرایط غیرمیزبانی مقایسه شده است. این درصدها نشان می‌دهد که کشورهای میزبان در بازی‌های آسیایی و قاره‌ای آمریکا، به طور میانگین تقریباً ۱۷٪ از مجموع مدال‌ها و در بازی‌های قاره‌ای آفریقا، ۱۵٪ از مجموع مدال‌ها را به خود اختصاص داده‌اند. این درحالی است که سهم نسبی تعداد مدال‌های طلای کشورهای میزبان در هر سه رویداد بازی‌های آسیایی، قاره‌ای آمریکا و قاره‌ای آفریقا، بیشتر از سهم نسبی مجموع مدال‌ها بوده است و به ترتیب ۲۲/۵، ۱۹/۵ و ۱۷٪ از مدال‌های طلا را به خود اختصاص داده‌اند. این موضوع با توجه به اهمیت بالای مدال طلا در این رقابت‌ها، کاملاً قابل پیش‌بینی است؛ زیرا کشورهای میزبان معمولاً در پایان بازی‌ها، در میان کشورهای بالای جدول رده‌بندی بوده و در بالای جدول، به دلیل تعداد بالای مدال‌های کسب‌شده، فقط مدال طلا است که مزیت رقابتی بیشتری ایجاد کرده و رقابت شدیدی را برای کسب صدر جدول بین کشورهای برتر ایجاد می‌کند و مانند انتهای جدول نیست که به دلیل برابری مدال‌های طلای کشورهای، رقابت برای تصاحب مدال نقره و برنز تعیین‌کننده برتری و رتبه بهتر می‌شود؛ به همین دلیل، کشورهای میزبان تمرکز بیشتری روی مدال طلا برای کسب رتبه بهتر و حضور در صدر جدول رقابت‌ها را انجام می‌دهند.

از طرف دیگر، میانگین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در شرایط میزبانی بازی‌های آسیایی، بیشتر از بازی‌های قاره‌ای آمریکا و آفریقا است. در این رابطه، از آنجاکه از سهم نسبی مدال‌ها برای بررسی عملکرد استفاده شده است، نمی‌توان پایین بودن تعداد مدال‌ها در بازی‌های قاره‌ای آمریکا و آفریقا را مطرح کرد؛ به همین دلیل، باید تأثیر هر یک از عوامل اثرگذار بر امتیاز میزبانی طبق مدل پولارد و پولارد (۲۰۰۵) برای هر سه رویداد مورد مقایسه قرار گیرد. با این وجود، با نگاه اجمالی به عوامل تأثیرگذار می‌توان بیان کرد که برای هر سه رویداد، بیشتر عوامل در شرایط برابری بوده و فقط سه عامل قدرت و نفوذ بالا، تماشاچیان و ناداوری را می‌توان نام برد که ممکن است در میانگین سهم نسبی بالاتر کشورهای میزبان در بازی‌های آسیایی تأثیرگذار باشند.

با توجه به این که قاره آسیا به‌مثابه بزرگترین قاره جهان (چه از لحاظ وسعت و چه جمعیت) بوده و تعداد کشورهای بیشتری نسبت به دو قاره آمریکا و آفریقا در آن وجود دارد، می‌توان از بازی‌های آسیایی به مثابه دومین رویداد بزرگ ورزشی چندرشته‌ای جهان بعد از بازی‌های المپیک نام برد؛ به‌همین دلیل، تعداد تماشاچیان بازی‌های آسیایی بیشتر از دو رویداد قاره‌ای دیگر است و بر مبنای نتایج پولارد و پولارد (۲۰۰۵)، حضور تماشاچیان و اثرگذاری آن‌ها روی داوران می‌تواند روی عملکرد بهتر کشورهای میزبان، تأثیر گذاشته و این موضوع در بازی‌های آسیایی با وجود تماشاگران بیشتر توجیه‌پذیر است. همچنین، از ۱۶ دوره برگزارشده بازی‌های آسیایی، ۱۴ دوره آن در کشورهای شرق آسیا برگزار شده است و این کشورها نفوذ بیشتری نسبت به کشورهای غرب آسیا بر بازی‌ها داشته و از این طریق توانسته‌اند بیشتر رشته‌های ورزشی سنتی و رزمی خود را در برنامه این بازی‌ها قرار دهند؛ بنابراین، وجود چنین رشته‌های ورزشی در بازی‌های آسیایی و تعداد میزبانی بیشتر کشورهای شرق آسیا عاملی است که شرایط مساعدی را برای کشورهای میزبان در بازی‌های آسیایی در مقایسه با کشورهای دو قاره آمریکا و آفریقا برای کسب تعداد مدال‌های بیشتر فراهم کرده است. علاوه‌براین، با توجه به مشاهده انحراف استانداردهای جدول (۱)، میزان پراکندگی بالایی در سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلا در هر سه رویداد وجود دارد که این موضوع، نشان‌دهنده مزیت متفاوت کشورها از امتیاز میزبانی بوده، به‌طوری‌که برخی از کشورها به‌ویژه در بازی‌های قاره‌ای آمریکا، سهم بسیار زیاد و برخی سهم بسیار اندکی از مدال‌ها را تحت شرایط میزبانی به‌خود اختصاص داده‌اند. البته عواملی مانند فاصله جغرافیایی سایر کشورها از شهر میزبان، شرایط جوی و آب و هوایی برخی از کشورهای میزبان و غیره را نیز می‌توان در ایجاد این مزیت متفاوت سهم دانست.

یکی از نتایج جالب این پژوهش این بود که میانگین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال طلای کشورهای میزبان در بازی‌های آسیایی در دوره‌های بعد از میزبانی، کمتر از دوره قبل از میزبانی بود. به‌عبارت‌دیگر، به‌طور میانگین کشوری که میزبان بازی‌های آسیایی بوده است، در دوره بعدی (دوره بعد از دوره میزبانی) نه‌تنها عملکردی مشابه دوره میزبانی نداشته، بلکه از دوره قبل از میزبانی نیز عملکرد ضعیف‌تری داشته است. این موضوع شاید برخلاف این ادعا باشد که برگزاری رویدادهای بین‌المللی منجر به توسعه عملکرد و کسب نتایج بهتر در دوره‌های بعدی خواهد شد. از طرف دیگر، این افت عملکرد ممکن است به‌صورت دوره‌ای رخ داده باشد و در دوره‌های بعدی، عملکرد این کشورهای میزبان به توسعه پایدار برسد. همچنین، احتمال دیگر این است که با توجه با فاصله زمانی ۸ ساله بین رویداد قبل از میزبانی و رویداد بعد از میزبانی، شرایط سایر کشورها بهبود یافته باشد. با این وجود، میانگین سهم نسبی مجموع مدال‌ها

و تعداد مدال طلای کشورهای میزبان در بازی‌های قاره‌ای آمریکا در دوره‌های بعد از میزبانی، بیشتر از دوره قبل از میزبانی است. همچنین، نتایج بازی‌های قاره‌ای آفریقا در مورد سهم نسبی مجموع مدال‌ها، از الگوی بازی‌های قاره‌ای آمریکا و در مورد سهم نسبی تعداد مدال‌های طلا، از الگوی بازی‌های آسیایی پیروی می‌کند. وجود چنین نتایج متناقضی، نیاز به پژوهش‌های بیشتر و عمیق‌تر در این حوزه را می‌طلبد.

یافته‌ها نشان داد تفاوت معناداری بین سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلا در شرایط میزبانی با شرایط غیرمیزبانی (سهم نسبی مجموع مدال‌ها و تعداد مدال‌های طلای کشور میزبان در دوره‌های قبل و بعد) وجود دارد. این موضوع نشان می‌دهد که کشورها با درخواست میزبانی یک رویداد ورزشی چندرشته‌ای قاره‌ای می‌توانند از عملکرد بالاتر در آن رویداد بهره‌مند شوند. این یافته با نتایج مطالعات مک ایوان و همکاران (۲۰۱۲)، پناس و بالستروس (۲۰۱۱)، طهماسبی و همکاران (۲۰۱۰)، سانچز و همکاران (۲۰۰۹)، گلدمن (۲۰۰۹)، رهنما و همکاران (۲۰۰۶)، الف و ب، بالمر و همکاران (۲۰۰۳)، نویل و همکاران (۲۰۰۲)، ورجین و سوسیک (۱۹۹۹)، نقشبندی و همکاران (۲۰۱۱) و رسولی و همکاران (۲۰۱۲) همخوانی دارد. تمام این پژوهش‌ها و پژوهش حاضر، در مورد ورزش‌های تیمی و رویدادهای چندورزشی (که ورزش‌های تیمی و ورزش‌های عمدتاً ذهنی در آن حضور دارند) انجام گرفته‌اند و این پژوهش‌ها بر اهمیت امتیاز میزبانی در ورزش‌های تیمی و ورزش‌های عمدتاً ذهنی (که امکان نادروری را به وجود می‌آورد) تأکید دارند. با این حال، هنوز در رویدادهای انفرادی در مورد اهمیت امتیاز میزبانی ابهام وجود دارد؛ زیرا تنها پژوهش بری و مارتین (۲۰۰۳) که به ورزش انفرادی (رشته ورزشی اسکی) پرداخته است، تفاوت معناداری بین عملکرد در شرایط میزبانی و غیرمیزبانی را گزارش نکرده است؛ بنابراین، امکان نادروری به سود میزبان، یکی از مهم‌ترین متغیرهایی است که بر اهمیت میزبانی می‌افزاید و پولارد و پولارد (۲۰۰۵) نیز بر نادروری در شرایط میزبانی تأکید کرده‌اند و برخی از عوامل مانند سروصدا و فشار تماشاچیان و نفوذ مدیران و برگزارکنندگان را گزارش کرده‌اند. از طرف دیگر، مثلاً در رشته اسکی بیشتر بر زمان‌های ثبت‌شده تأکید می‌شود و به گفته بالمر و همکاران (۲۰۰۳) از جمله رشته‌های عمدتاً عینی است و داوران دخالت چندانی نمی‌توانند در نتایج بگذارند، نادروری تأثیر چندانی بر عملکرد اسکی‌بازان نمی‌گذارد. همچنین، سروصدای تماشاچیان در رشته اسکی با توجه به عواملی از جمله سردی هوا و کمبود ظرفیت جایگاه تماشاچیان، نسبت به ورزش‌های تابستانی کمتر می‌تواند بر تصمیمات داوران تأثیر بگذارد؛ به همین جهت، یکی از

عوامل تأثیرگذار برای عملکرد بالاتر میزبان در رشته‌های تیمی و عمدتاً ذهنی در رشته اسکای به مثابه یک رشته انفرادی عمدتاً عینی وجود ندارد.

در جمع‌بندی بحث می‌توان این‌گونه عنوان کرد که کشورها با درخواست میزبانی و کسب امتیاز میزبانی بازهای قاره‌ای، علاوه بر توسعه جنبه‌های سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، زیست‌محیطی، گردشگری و روانی می‌توانند از عملکرد بالاتر کاروان ورزشی کشور خود نیز بهره‌مند گردند. به‌نظر می‌رسد برخی از کشورها با تعدد میزبانی‌هایی که در رویدادهای قاره‌ای داشته‌اند (ژاپن، کره جنوبی، چین و غیره)، نه‌تنها زمینه را برای کسب رویدادهای مشابه فراهم می‌کنند، بلکه خود را به‌عنوان قطب‌های برتر این بازی‌های مطرح کرده‌اند. از طرف دیگر، برگزاری چنین رویدادهایی نیاز به حمایت جدی دولت‌ها، وجود زیرساخت‌های متعدد ورزشی و غیرورزشی و مدیریت قدرتمند ورزش در سطح راهبردی دارد و در سایه برنامه‌ریزی بلندمدت می‌تواند محقق گردد.

در انتهای مقاله حاضر باید بیان شود که آنچه تاکنون در مورد میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ بررسی شده بیشتر حول محور بررسی تاثیرات میزبانی از قبیل ابعاد اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی بود و کمتر به بررسی ابعاد ورزشی و به ویژه تاثیر میزبانی بر عملکرد کشورهای میزبان پرداخته شده بود. از طرف دیگر، در مقاله حاضر با بررسی تأثیر امتیاز میزبانی بر عملکرد کشورهای میزبان رویدادهای ورزشی قاره‌ای گام کوچکی را در توسعه درک از این مفهوم و اهمیت کسب میزبانی برای شهرها و کشورهای میزبان در راستای به‌رمندی از عملکرد بهتر در رویدادهای بعدی و از طرفی به‌رمندی از سایر مزایا از جمله توسعه زیرساخت‌ها، توسعه ورزش، بهبود وجهه، اثرات اقتصادی، اجتماعی و غیره ناشی از میزبانی رویدادهای ورزشی مهم برداشته است.

منابع

- Balmer, N. J., Nevill, A. M., & Williams, A. M. (2003). Modeling home advantage in the summer Olympic Games. *Journal of Sports Sciences*, 6 (21), 469-478.
- Bray, S. R., Martin, K. A. (2003). The Effect of Competition Location on Individual Athlete Performance and Psychological States. *Psychology of Sport and Exercise*, (4) 2, 117-123.
- Carre, J., Muir, C., Belanger, J., & Putnam, S. K. (2006). Pre-competition hormonal and psychological levels of elite Hockey players: Relationship to the 'home advantage'. *Physiology & Behavior*, 89 (3), 392-398.
- Clarke, S. R. (2000). Home advantage in the Olympic Games. In *Proceedings of the Fifth Australian Conference on Mathematics and Computers in Sport* (pp.43-51). Sydney: University of Technology.

5. Elahi, A.R., Sattchian, V., Rasouli, M (2011). Balance of Power: The Analysis of the Competitive Balance of Professional Football League and Europe Premier League By Using HICB., *Journal of Sport Sciences*, 15, 129-144. (Persian).
6. Goldman, H. J. (2009). The Home Advantage in Elite-Level Ice Hockey. Unpublished Thesis of Degree of Bachelor. Sport Science Department, University Of Michigan.
7. Kasimati, E., Dawson, P. (2009). Assessing the Impact of the 2004 Olympic Games on the Greek Economy: A Small Macro Econometric Model. *Economic Modeling*, 1 (26), 139-146.
8. Kavetsos, G., Szymanski, S. (2010). National Well-Being and International Sports Events. *Journal of Economic Psychology*, 8 (31), 158-171.
9. Masterman, G. (2004). *Strategic Sports Event Management: An International Approach*. London, Elsevier Butterworth-Heinemann.
10. Mcewan, D., Martin Ginis, K. A., & Bray, S. R. (2012). With The Game on His Stick. The home (Dis) advantage in national hockey league shootouts. *Psychology of Sport and Exercise*, 5 (13), 578-581.
11. Naghshbandi, S.S., Yousefi, B., Sadeghebrojerdi, S (2011). Comparison of League Competitive Balance in the 2010- 2009 Asian Countries and Ranked Them. *Sports Management and Physical Sciences Research*. 1 (1), 49-57. (Persian).
12. Nevill, A. M., Balmer, N. J., & Williams, A. M. (2002). The Influence of Crowd Noise and Experience upon Refereeing Decisions in Football. *Psychology of Sport and Exercise*, 28(4), 261-272.
13. Peñas, C. L., Ballesteros, J. L. (2011). Game Location and Team Quality Effects on Performance Profiles in Professional Soccer. *Journal of Sports Science and Medicine*, 3 (10), 465-471.
14. Pollard, R., Pollard, G. (2005). Home Advantage in Soccer: A Review of Its Existence and Causes. *International Journal of Soccer and Science*, 3 (1), 25-33.
15. Rahnama, N., Sadeghipour, H.R, Bambaiechi, E (2006). Comparison of the Performance of Premier League Football in the Indoor and Outdoor Games. *Olympic Journal*, 4 (36), 39-46. (Persian).
16. Rahnama, N., Sadeghipour, H.R, Bambaiechi, E., Khayambashi, Kh (2006). The Advantage of Home Games In the Football League Asian Countries. *Olympic Journal*, 3 (35), 81-87. (Persian).
17. Rasouli, M., Saatchian, V., Elahi. A.R (2012). The Analysis of the Competitive Balance of Professional Football League. *Motor and Sport Science journal*, 2 (4) 135-149. (Persian).
18. Sajjadi, S.N (1998). Analysis of the Role of Mass Media at the Olympic Games throughout the Twentieth Century. *Journal of Harakat*, 1 (3), 39-56. (Persian).
19. Sanches, P. A., Garsia-Calvo, T., Leo, F. M., Pollard, R., & Gomez, M. A. (2009). An Analysis of Home Advantage in the Top Two Spanish Professional Football Leagues. *Perceptual and Motor Skills*, 3 (108), 789-797.
20. Shibli, S. Bingham, J (2008). A Forecast Of The Performance Of China In

The Beijing Olympic Games 2008 And The Underlying Performance Management Issues, *Managing Leisure*, 4 (13), 272-292.

21. Tahmasebi, F., Vazienitaheer, A., Salehsedeghpour, B., Hatamie, F (2010). Survey of the Right to Host Premier League of Football. *Olympic Journal*, 4 (56), 79-90. (Persian).

22. Vergin, R. C., Sosis, J. J. (1999). No place like home: An examination of the home field advantage in gambling strategies in NFL football. *Journal of Economics and Business*, 1 (51), 21-31.

23. Waters, A., Lovell, G. (2002). An examination of the home field advantage in a professional English soccer team from a psychological standpoint, *Football Studies*, 5 (1), 46-59.

Study of Home Advantage on Host Countries Performance**Bahman Asgari¹, Hossein Eydi², Ali Ziaei³**

1- MSc Degree, Kharazmi University

2- Assistant Professor, Razi University *

3- MSc of Sport Management, Kharazmi University

Received Date: 07/02/2013**Accepted Date: 12/11/2013****Abstract**

The purpose of this research is study the effect home advantage on host countries at multisport continental games. Population was all of the host countries at multisport continental games. Performance of all the host countries at this events (42 countries), selected as sample. Results showed that there is significant difference between the relative share of total medals and gold medals by host countries in terms of hosting and non-hosting (relative share of total medals and gold medals in the before and after periods of hosting period) at all three of multisport continental games.

Keywords: Home Advantage, Gold Medal, Continental Games, Asian Games

(Corresponding Author)*Email:** h.eydi@razi.ac.ir